

den mest begrundede Indsigelse? Og dersom et enkelt Ting nu ikke gjør en saadan Forandring ved alle Ministerier, men man gjør det ved et enkelt, uden at der her er en ganske særlig Grund, bliver man saa ikke ogsaa forundret og spørger: Hvad er egentlig Hensigten? Noget Saadant er jo i Nar Tilfældet med nogle af de Konti, som vedkomme Udenrigsministeriet. Der har i en Række af Nar været anviset en vis Sum til Bøger, Aviser o. s. v., det er maaske rent tilfældigt, at den ikke er gaaet ind under de almindelige ministerielle og Kontorudgifter; alle Ministerier kunne have Godt af at kende til, hvad der foregaar udenfor Danmark i de dem vedkommende Forretningssgrene, men Udenrigsministeriet har naturligtvis i en ganske særlig Grad Forpligtelse til at vide, hvad der foregaar udenfor Danmark. Naar man nu pludselig nedsetter denne Sum til det Halve — det er ligegyldigt, om det skulde være noget mere eller noget mindre — maa man saa ikke spørge: Kan dette bestaa med den Orden og Regelmæssighed, som bør finde Sted ved Budgettets Behandling, eller hvad stikker der bagved? Man siger ikke strax, at det er utilstabeligt, thi det kan man ikke sige uden nøiere Undersøgelse, men man siger, at det vækker Opmærksomhed, man kommer til at tænke paa det bekendte Digterord: „Man sporer Hensigten og bliver forstemt“, man skriver sig det bag Dret og tænker, at man nærmere maa undersøge, hvorledes det egentlig hænger sammen dermed. Saaledes paa mange andre Punkter. Naar der bevilges en Embedsmand et personligt Tillæg, skulde det dog være mærkeligt, om man kunde mene, at man uden ganske afgjørende Grunde det næste Nar kunde tage det fra ham. Der kan man nu atter mene, at det er lidt forskjelligt, om det f. Ex. er et personligt Sagetillæg til en lavt lønnet Embedsmand her i Danmark, eller om det er et Tillæg til en Gesandt, som lever under større Forhold, eller om det er egentlig Pensionstillæg, eller Tillæg til Bordpenge eller til Husleiehjælp — der er mange Muligheder, man kan nævne — men enhver Forandring har under saadanne Omstændigheder noget Mistænkeligt ved sig, den opfordrer til særlig Overveelse. Lad os tage et større Forhold. Naar der er bevilget en hel Klasse af Embedsmænd eller samtlige Klasser af Embedsmænd et vist Lønningstillæg for et enkelt Nar, saa er det fuldkomment rigtigt, at Finantsloven i og for sig blot gjælder for dette enkelte Nar; men kan man mene, at det er den ligegyldigste Sag af Verden, om den næste Finantslov f. Ex. negtede Tillæget i saa Henseende, eller maa man ikke sige, at den Administration, som stillede sig i et saadant Forhold overfor sine Embedsmænd, at de efter i det ene Nar at have faaet bevilget Lønningstillæg, det næste Nar Tritet fik, vilde komme i en saa godt som utaalelig Stilling? Det er jo dog

vitterligt, at mangfoldige Afstemninger, engang saalene ud i en vis positiv Retning, fornuftigtvis række ud over det enkelte Nar, de nærmest gjaldt.

Nu er jeg bange for, at hvad jeg her har sagt, kunde mødes med to Indvendinger, to Modbemærkninger af forskjellig Art, og jeg vil derfor hellere selv fremhæve dem og besvare dem. Den ene kunde maaske lyde saaledes: hvorfor jeg er fremkommet med disse almindelige Bemærkninger, der ere saa vel bekendte, at det var overflødig at dvæle ved dem? Der er maaske Mange, jeg haaber de Allerfleste, i dette Ting, der ere saa enige med mig, at det med nogen Føje kunde siges, at det i alt Fald havde været tidsnok at fremkomme med disse Bemærkninger her, naar Nogen havde udtalt sig i modsat Retning. Der maa jeg da til min Retfærdiggjørelse minde om det gamle Ord, at man ikke maa blive træt af at gjentage Sandheden, thi der er altid dem, som ere utrættelige med at gjentage Bilsfarelserne. Dernæst kunde man mene, at der ikke var sagt Meget med disse almindelige Bemærkninger. Man kunde erkjende, at der vel lader sig opstille saadanne almindelige Sætninger og paavise en vis Tendents i den hele Udvikling, men dog paastaa, at disse Grundsætninger ikke have den Skarphed, ikke den umiddelbare Anvendelighed, at der kan ventes et stort Udbytte af dem, idet der dog er noget Glattiff ved dem, hvorfor det kommer an paa den nærmere Anvendelse i det enkelte Tilfælde, saa at det af den Grund ikke er værd at dvæle videre ved slige Betragtninger af almindelig Natur. Dertil kan da svares, at det vilde være en uberettiget Forbring, om man vilde mene, at der ved Spørgsmaal af saa omfattende og vanskelig Natur som den, jeg i Dag har behandlet, skulde kunne stilles en absolut, jernhaard Regel, ved hvis Anvendelse der ikke krævedes Skjønsmhed og Taft. Jeg veed saa godt som Nogen, at der er Grændsespørgsmaal; vi vide det Alle, vi have jo ganske nylig gennemgaaet Forhandlinger om saadanne Grændsespørgsmaal. Hvilke Forhandlinger have vi ikke haft om, hvorvidt Embedsmænds Lønningstillæget kunde indføres paa Finantsloven eller ikke? Og saaledes kunde vi tænke os mangfoldige andre Grændsespørgsmaal; men deraf følger ikke, at der jo er levende Grundsætninger, som maa have for Die ved Finantslovens Behandling. Der kan altsaa være virkelig tvivlsomme Grændsespørgsmaal, og der kan endvidere være Smaating, som man under visse givne Forhold og under visse Stemninger ikke lægger Mærke til, maaske overser, maaske lukker et Die til for. Men deraf følger ikke, at der ikke skulde være faste Principer, levende Grundsætninger, som bør fastholdes ved Drøftelsen af Finantslovforslagets Enkeltheder.

Naar vi nu ved Bestemmelsen af det Finantslovforslag, som iaar er kommet til os, søge samvittighedsfuldt at hævde de Grundsætninger, der have været de levende i al den Tid, der er gaaet,